

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 82. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613988416/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

af veirslaaet; hans Træk vare for Resten regelmæssige, kun hans Øine syntes hæslege, og det Hvide deri var desuden giennemtrængt af røde Aarer. I øvrigt bar han en glimrende Uniform, behængt med flere Ordener, hvoraf et Par vare af det Slags, der sielden erhverves uden paa Valpladsen.

Efter at have aflagt en flygtig Hilsen, tog han strax Plads paa Sophaen. »De fillader,« sagde han, »jeg er temmelig træt. De er den yngste Søn, ikke sandt?« Med disse Ord henvendte han sig til Adalbert. — »Ganske rigtig.« — »Godd! jeg kommer ligefra Warschau, og da min Ven, Herr von Litowski hørte, at jeg skulde forbi hans Slot, bad han mig, at overbringe Dem denne Billet.« Dermed tog han sin Brevtaske op, hvori der vare mange Papirer, og rakte Adalbert en aaben Seddel, hvoraf Indholdet var følgende:

»Jeg sender dig disse Linier med Major Zeltner, en gammel og særdeles kjær Ven af mig, der paa nogen Tid, for sin Sundheds Skyld, vil fiern sig fra alle Forretninger, og agter at opholde sig i Staden Krakau. Han er en Mand, paa hvem man kan forlade sig, hans Grundsætninger ere fortræffelige, og jeg skatter derfor ethvert Huus lykkeligt, som han besøger med sin Nærværelse. Han har alt flere Gange viist mig den Ære at besøge mig, og Casimir vil erindre ham fra forrige Tider af. For Resten troer jeg ikke at kunne sige nogen større Roes om ham, end den, at han er yndet af Storfyrsten selv, som er en Mand, der vel forstaaer at bedømme Fortienester.

Din hengivne Fader,
Stanislaus Litowski.«

I Følge dette Brev blev den ny Gæst paa det venligste modtagen, især viste Emilie ham af mulig Opmærksomhed, denne søgte han ogsaa med megen Arthighed at giengjælde, men dog hvilede hans Øine især

paa Leontine, til hvem han ved enhver Leilighed stræbte at nærme sig.

Han havde, som det lod, oplevet Meget, og fortalte med Livfuldhed sine Eventyr; dog syntes der at være nogen Overdrivelse i hans Fremstillinger, og han selv spillede, som oftest, Hovedrollen deri. Tilsidst blev han, uagtet han i Begyndelsen klagede over Træthed, siddende hos Adalbert og Casimir en lang Tid, efterat Damerne vare borte, og saavel han, som Casimir, overlode sig da til en stærkere Nydelse af Viin, end det, efter Adalberts Mening, til at opildne Samtalen, var nødvendigt.

Imidlertid vedblev Zeltner med sine Fortællinger, der bestandig fik et vildere Udseende, og hvori de barbariske Mishandlinger, der endnu hist og her i Armeerne træde istedenfor Straf, tilsidst spillede Hovedrollen. Da Adalbert endelig i stærke Udtryk yttrede sin Afsky for slige Grusomheder, smilede den fremmede Officeer, i det han reiste sig op. »Ja, ja,« sagde han, »slige duunhagede Ungersvende, som De og min Ven Casimir, ere bestandig medlidende, Strengheden kommer først med Skægget, da indseer man, hvor nødvendig Krigstugt er, lad kun mine Undergivne hade mig, naar de kun frygte og adlyde; min Hest maa skiælve for Pidsken, ellers maa jeg tilsidst skiælve for den, det er mit Valgsprog.«

»Har Anvendelsen af dette Valgsprog aldrig forstyrret Deres Nattero?« spurgte Adalbert. — »Det formaar kun Qvinderne,« svarede han, »hvis Noget skal forstyrre min Ro i Nat, da bliver det Billedet af den skønne Leontine.« — »Finder du hende virkelig saa skøn?« spurgte Casimir. »Tilvisse, naar denne Knop bryder op, da vil den vorde den deiligste Rose i hele Eggen.« — »Vogt dig for at stikke dig paa Tornene,« sagde Casimir leende, dermed skiltes de ad.